

Ἄλλ' ἐὰν δὲν δυνάμεθα ἄλλο τι νὰ πράξωμεν ἢ νὰ ὑπομένωμεν, ἔστω ἀνάθεμα ἡ ταιαύτη ὑπομονὴ ἡ διδασκούμενη ἡμᾶς ὅτι δὲν εἶναι κατρηθωτὴ κυβέρνησις χρηστοτέρα καὶ νοημονεστέρα. Ἐὰν συνειθίσκαμεν τοσοῦτον εἰς τὴν φαυλότητα, ὥστε εὐρίσκωμεν γλυκὺν τὸν ζυγὸν αὐτῆς καὶ ἀποκινούμεν νὰ ἀποτινάξωμεν αὐτὴν ἀπ' ἡμῶν, ὡς συνειθίσωμεν τότε ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὰς ἀράς τῶν τέκνων ἡμῶν καὶ τῶν ἐπιγενεσόμενων. Ὅταν ἡ φιλοτιμία τοῦ μέλλοντος δὲν ὑπεκκαίῃ λαὸν τινα, ὁ λαὸς οὗτος εἶναι προαγωγὸς καὶ ὄχι πατήρ. Εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀκηλείας ἐθουσιάσαμεν πολλὰκις τὸ παρὸν, χωρὶς νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ὑβρίζομεν τὰς παρελθούσας γενεάς καὶ ὅτι χαλκεύομεν τῶν μελλουσῶν τὰς ἀλύσεις. Τί ἐστὶ πατήρ, ἂν ὄχι τὰ τέκνα καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν; εἴμεθα ἀνέστιοι καὶ ἀπάτριδες; ἐγεννήθημεν ὡς παράσιτα φυτὰ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἐδάφους; θὰ σθυσθῶμεν ὡς λαμπάδες κραιπλῆς αὖριον; Τί εἴμεθα καὶ ἀπηνήθημεν πάνταν φιλοδοξίαν καὶ τὸν πόθον φήμης ἀγαθῆς καὶ μέλλοντος προοδευτικωτέρου; Καὶ παρ' ἄλλοις ἔθνεσι τὰ πρόσωπα φθείρονται καὶ διαφθεύονται, οἱ πολιτικοὶ κιβδηλοποιοῦνται τὰ ἀθέμιτα συμφέροντα ἐπικρατοῦσιν, ἀλλὰ ἀρκεῖ τὸ ἔθνος νὰ βοήσῃ καὶ οἱ κιβδηλοὶ ἀφανίζονται ὡς πτηνὰ. Ἐπειτα παρ' ἄλλοις ἔθνεσι ὑπάρχει πάντοτε ἐν αἴτιον, μία παράδοσις, εἰς θεσμός, εἰς τύραννος· παρ' ἡμῖν δέ;... μήπως δὲν ἐγαλουγήθημεν μετὰ τὰς πολυτιμωτέρας παραδόσεις; μήπως ὑπάρχει πέτρα ἀδοξοῦς ἐπὶ τοῦ πατρίῳ ἐδάφους; μήπως δὲν εἴμεθα κύριοι τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος ἡμῶν; ποῦ ἀλλαχού προσκόπομεν παρὰ εἰς ἡμᾶς αὐτούς;

Πολίται!

Ἄς ἀναστήσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς· καὶ τὸ ἔθνος ὑψώθῃ.

Κ. Ἱεροκλῆς

120 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 120

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 548)

- Ποῦ εἶνε λοιπόν;
- Ἀγνοῶ· ταξιδεύουσι φαίνεται.
- Γνωρίζω τῶντι ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἐταξίδευσαν πλέον τοῦ ἔτους, ἀλλ' ἐπανήλθον εἰς Βωκούρ.
- Διὰ ν' ἀναχωρήσωσιν ἐκ νέου.
- Ὁ νεανίας ἐφάνη ὡς δῆθεν ἀμυχανῶν.
- Ἐν πάτῃ περιπτώσει, εἶπε διὰ τρόπον δυσαρέστου, ὅν παρέστησε φυσικώτατα, δὲν θὰ μεταβῇ εἰς Βωκούρ.
- Ἐν τούτοις, ἐὰν εὐαρεστῆσαι νὰ κάμῃς τὸ ταξίδιον τοῦτο...
- Εὐχαριστῶ, γνωρίζω τὴν χώραν, ὑπέλαβεν ὁ Ραοῦλ. Τώρα, πάτερ μου, μετὰ τὴν ἀδειάν σας μέλλω νὰ λάβω κατοχήν τοῦ δωματίου τοῦ ὅποιον μοῦ παρέχετε. Ἐπειτα θὰ ἐξέλθω καὶ θὰ μεταβῶ, ἵνα ζητήσω νὰ δειπνήσω παρὰ τῷ Ιουλίῳ Ἀστερ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τέλους εὐρέθη εἰς ἄρχων δημοτικὸς, χάρις εἰς τὰς φωνάς μας, ὁ ἀξιότιμος Δημαρχικὸς Πάρεδρος κ. Κ. Στρατήγης νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀποτρόπαιον Καραβᾶν τοῦ Πειραιῶς καὶ λάβῃ προσωρινὰ τινα μέτρα καθαριότητος, διότι πρὸς κατασκευὴν μεγάλῃς ὑπονόμου ἀπαιτοῦνται καὶ χρήματα καὶ χρόνος, καὶ μόνος ὁ κ. Νομάρχης, πονῶν τόσων ὑπάρξεων ἐν τοῖς ἐργαστασίοις ἐργαζομένων, ἠδύνατο νὰ λάβῃ πρόνοιαν. Οὐχ ἦττον οἱ τοῦ Καραβᾶ εὐχαριστοῦσι τῷ κ. Κ. Στρατήγῃ, δι' ὅ,τι ὑπὲρ αὐτῶν ἐφ' ὅσον ἠδύνατο ἐπράξεν.

Μᾶς καταγγέλλουν τὸν φίλον κ. Ἡλ. Ποταμιάνον, βουλευτὴν μάλιστα, ὡς δηλητηριάζοντα τὴν ὑγίαν τῆς πόλεως, ἐπιτρέποντα νὰ χύνωνται ἐκ τῆς οἰκίας του τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα τοῦ νεροχύτου καὶ ὅλα τὰ βρωμερὰ σκουπίδια εἰς παρακείμενον οἰκόπεδον, ἐνθα σχηματίζεται βόρβρος, ἐκπέμπων δυσωδίαν, τὴν ὅποιαν ἀπειλοῦσιν οἱ περίοικοι, ἐὰν μὴ σπεύσῃ ὁ κ. Ποταμιάνος, νὰ τὴν ὀνομάζουν εἰς τὸ ἔξῃς μετ' ὀνομαζέται.

Ὁ ἀμείλικτος ποιητὴς τῶν «Βελῶν» ἀπὸ τίνος ἀσθενεῖ σφοδρῶς. Πάσχει κατὰ πικρὰν εἰρωνείαν τὸν στόμαχον. Εἰς ἡμᾶς ἀπηύθυνε συγκινητικωτάτην ἐπιστολὴν μετὰ πηλῆματος, ὅπερ θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῷ φύλλῳ τῆς αὐτοῦ. Πιστεύομεν ὅτι οἱ φίλοι ποιηταὶ καὶ οἱ φίλοι τῆς ποιήσεως καὶ οἱ φίλοι τῶν γενναίων αἰσθημάτων, ὅπερ ἀσφόνως ἐσπικάλησεν ἀπὸ νεότητος μέχρι τοῦδε ὁ ποιητὴς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως ὁ ἀληθὴς Ἰουδονάλης τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, θέλουν τῷ ἐπιδαφιλεύσασθαι τὴν φιλίαν καὶ τὴν συμπάθειάν των, περιστοιχίζοντες ὑπὸ

— Πήγαινε, εἶπεν ὁ βαρόνος.
Καὶ ὁ Ραοῦλ ἀπεχαιρέτησε τὸν πατέρα του.
— Ἀὖ ναι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ νεανίας, ἀνοίγων τὸν ὁδοιπορικὸν τοῦ σάκκου ὅπως ἀλλάξῃ ἐνδύματα, τί θέλει λοιπόν νὰ κάμῃ τὴν ἀδελφὴν μου; Δυστυχῆς! Ἐρριέττη, ἐὰν ἠδύναμην νὰ ἴδω αὐτὴν μίαν μόνον στιγμὴν.
Δὲν ὑψαριστήθη διότι μὲ εἶδε. Παρετήρησα τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ μοῖ εἴπῃ: Δὲν δύναμαι νὰ σὲ δεχθῶ, πήγαινε νὰ κατοικήσῃς ἀλλαχού... Καταλαμβάνω τοῦτο, θὰ ἐστενοχώρουν αὐτὸν σφόδρα. Ἀλλ' οὐδὲν ὀφείλω νὰ εἰπω, οὐδὲν νὰ πράξω τοιαύτην ἔχω διαταγήν. Ἐὰν ὑπέπτευν ὅτι τὴν πρῶταν ταύτην εἶδον τὴν μητέρα μου... Ἀλλ' οὐχί.

Τί, ἀφοῦ κατεστράφη, ἀφοῦ κατεβρόχθισεν ἑκατομύρια, θέλει καὶ ἄλλα, θέλει νὰ καταλάβῃ καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ Βωκούρ! Πρέπει, ἵνα ἱκανοποιηθῇ, νὰ καταστραφῇ καὶ ἡ μήτηρ μου, καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ εἰς τοὺς δρόμους!... Τοῦτο εἶναι ἀποτρόπαιον.

Ὁ οἶκος οὗτος εἶναι ἀληθῶς εἰρική· δὲν ὑπάρχει ἀλλ' ἐν τῷ αὐτοῦ, οἱ τοῖχοι εἶναι μαῦροι καὶ εὐρωπῶσιν. Αἰσθάνομαι παράδοξον ἄνιαν, ἔχω βάρος ἐπὶ τοῦ στήθους μου, καὶ νομίζω ὅτι κατέχομαι ὑπὸ ρίγους... Ποία σιγὴ! εἶναι πένθιμος!... Οἱ ὑπνέται ἀφῶνοι, σκυθρωποὶ, ἔχουσι τὸ ἐξωτερικὸν δεσμοφυλάκων. Ὡ! ἀδελφὴ μου, ταλαίπωρος ἀδελφὴ μου!

ἀγάπης τὴν κλίνην ποιητοῦ καὶ πατρὸς τόσων ἐξάλλων παιδιῶν καὶ ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰς σκληρὰς ἀνάγκας του.

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Πατρῶν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν ἡ φέρτωσις ἤρχισεν.

Σήμερον ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ ἐδικάζοντο οἱ χωροφύλακες τῆς ἐφίπτου χωροφυλακῆς Μετθαῖος ἡ Ξάνθης, καὶ Χρήστος Λαμπουσιᾶδης, ὡς καὶ οἱ πολῖται Φίλιππος Μαυρομάτης καὶ Νικόλαος Μεταξᾶς, ἐπεὶ δὴ τὰ ἑκαμὴν θάλασσα τὸν παρελθόντα Μάρτιον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἑλένης Μπούχλας ἡ τὴν θυγατέρα Μπίλιω ἤρατο ἐπὶ πενταετίαν ὁ πρῶτος τῶν κατηγορουμένων καὶ ἐπεὶ δὴ ἡ μήτηρ εἶδε ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐβαίνειν εἰς μάκρος, καὶ ἐννοοῦτε νὰ τοῦ δώσῃ ξυστήρι, ἐκμανεῖς ὁ Μετθαῖος καὶ προσλαβὼν, κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς βρωμορωμαϊκῆς δηλίας καὶ τρεῖς συντρόφους ἐξιπούληκσεν, ἔδειρεν, ἔσπασεν, ὕβρισεν, καὶ ἐξηκολούθει μέχρι τελευταίων ἀπειλῶν ὅτι θὰ κάμῃ καὶ θὰ διείξῃ, ἕως ὅτου ἡ δικαιοσύνη σήμερον τοὺς παρέπεμψε νὰ λάβωσιν ἀναψυχὴν ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς τοῦ Κόκλα.

Τὸ αἰγυπτιακὸν πλοῖον τοῦ πρίγκιπος Χασσάν θὰ διατελέσῃ τέσσαρας ἡμέρας ἐπὶ ὑπὸ καθάρσιν, ἀπαγορεύεται δὲ τῷ πρίγκιπι ἡ εἰς αὐτὸ πρόσδοος.

— Περὶ εὐαρέστους ἡμέρας τῶν διακοπῶν μεταξύ μας ὁ κ. **Κωνστ. Σαλταμπάσης**, μία ἀπὸ τὰς δόξας τοῦ ἐν Σύρῳ ναοῦ τῆς Θέμιδος, ἤρεμος ρήτωρ, πολυμαθὴς δικηγόρος, καλλιαισθητὸς συγγραφεὺς καὶ συμπαθητικώτατος συμπολίτης.

— Ἐκ Γαλαζίου ἐπαπειλεῖται ἡ ἐκδοσις τραγωδίας ὑπὸ τὸν τίτλον *Φιλία καὶ Ἔρως* εἰς μέτρον δωδεκάσυλλαβον καὶ

ἀνομοιοκατάληκτον, ἐκ δέκα τυπογραφικῶν φύλλων, ἧτοι ἐκατὸν καὶ ἐξήκοντα σελίδων θὰ πωληθῇ δε ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν τῆς ἐν Μικρασίᾳ Κρηναϊκῆς Σχολῆς. Ὡστε ἄξιός ὁ μισθὸς τοῦ ποιούντος κτὶ ἐκδίδοντος κ. Δημητρίου Ν. Φραγκοπούλου.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ

Ἡ ἀφίξις ἐνταῦθα τοῦ κ. Οἰκονόμου, Γυμνασιάρχου Θεσσαλονίκης ὑπεσθίμisen ἡμῖν τὴν πραγματικὴν ἀναρχίαν ἣτις ἐπ' ἐσχάτων ἐπεκράτησεν ἐν τοῖς ἐθνικοῖς αὐτοῖσι κέντροις. Μητρόπολις, Ἐβρόδα, Κοινότης, Ἐκπαιδευτήρια, Προξενεῖον, ὅλα εἶνε ξεκάρφωτα καὶ χρήζουσιν ἐπιμελοῦς συναρμογῆς καὶ νέας διευθετήσεως. Διὰ τί; Πολλὰ αἷτια ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθόντα ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό. Ἀνικανότητες, πάθη, μικροσυμφέροντα, φιλοπρωτίαι, ἀντιπάθειαι, ζωηρότης, καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἡ μανία καὶ τοῦ τελευταίου Ἑλλήνος ὅτι ἡ γνώμη αὐτοῦ ἡ ὀρθότερα καὶ αὐτὴ δέον νὰ ἐπικρατήσῃ, ἔξοντοῦσα τὰς ἄλλας, ἐμόρφωσαν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πλήρους ἀναρχίας. Ἡ Θεσσαλονικὴ διηρημένη εἰς κόμματα, συμπολίτευσις καὶ ἀντιπολίτευσις, φίλοι τῆς Μητροπολεως καὶ ἀντιπράττοντες εἰς αὐτήν, Γυμνασιάρχης τὸν ὁποῖον θέλουν οἱ μὲν καὶ δὲν θέλουν οἱ δὲ, Καθηγηταὶ μετὰ τὸ μέρες τοῦ Γυμνασιάρχου, καὶ Καθηγηταὶ ἐναντίοι αὐτοῦ, μαθηταὶ μετὰ τὸν Οἰκονόμου καὶ μαθηταὶ μετὰ τοὺς ἀποστάτας, κόμμα ὅπερ δὲν θέλει τὸν πρόξενον καὶ κόμμα ὅπερ τὸν θέλει, πλειοψηφία καὶ μειοψηφία, Γενικὴ Συνέλευσις καὶ μερικὴ Συνέλευσις, ἀρχαὶ συνταγματικαὶ καὶ ἀρχαὶ κυβερνητικαὶ, νομιμοφροσύνη καὶ ἐλευθερία, λαὸς καὶ προεστώτες, ὅλα αὐτὰ ἀναμιξὶ παλαιόντα, συγκρούμενα, συμφορόμενα καὶ ὅλα αὐτὰ κατὰλήγοντα εἰς τὸν πόλεμον, τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν ἀδράνειαν!

Ὁ νεανίας ἐξήπτετο, ὑπόκωφος ὀργὴ ἐμυκάτο ἐντὸς αὐτοῦ ἡ συνειδησις ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι ὤφειλε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις τῆς διαγωγῆς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὅπως δὲ ἀποφύγῃ τοῦτο, ἐνεδύθη ταχέως καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μεγάρου.

Ὁ βαρόνος εἶχεν ἤδη διατάξει τοὺς ὑπηρετάς νὰ μὴ ἀπαντήσωσιν εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐρωτήσεων, ἅς θ' ἀπηύθυνεν αὐτοῖς ὁ υἱὸς του.

ΚΕ'.

Η ΕΣΠΕΡΑ.

Ὁ βαρόνος Δεσιμαζὶ εἶχε ζητήσει ν' ἀποφύγῃ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Πέδρου, ἀλλ' ἐπεὶ δὴ ὁ βραζιλιανὸς εἶχεν εἶπει αὐτῷ ὅτι ἐπιμένω νὰ σὰς ἔχω, ἐδέχθη τελευταῖον τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενος.

Τὴν ἐβδόμην παρὰ δέκα εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν λαμπρῶς φωταγωγηθεῖσαν τοῦ πλουσίου Ἀμερικανοῦ, ὅπου εὐρίσκοντο ἤδη οἱ κύριοι Βιολαῖν, Μωριέν καὶ Ἰάκωβος Γρανδέν.

Βλέπων τοὺς δύο πρώτους, φίλους ἀμφοτέρους τῆς συζύγου αὐτοῦ, ὁ βαρόνος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φρικίαν καὶ νὰ καταστῇ ὀλίγον ὠχρὸς.

— Μαντεύω, διελογίσθη οἱ κύριοι οὗτοι ἔλαβον ὀδηγίαν παρὰ τῆς βαρόνης καὶ θέλουσι ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὰς ὑπο-

θέσεις ἡμῶν. Ἄ! Ἄ! ὑπάρχει συνωμοσία τις κατ' ἐμοῦ! Λοιπὸν θὰ ἴδωμεν.

Οἱ κύριοι Βιολαῖν, Μωριέν καὶ Ἰάκωβος Γρανδέν ἠγέρθησαν.

Ὁ κ. Μωριέν καὶ ὁ κ. Βιολαῖν ἐχαιρέτισαν τὸν βαρόνον ἱκανῶς μὲν ψυχρῶς, ἀλλὰ μετὰ φιλοφροσύνης. Ἡ στάσις αὐτῶν οὐδεμίαν ἐδείκνυε συνωμοσίαν ἢ διακλήρυνιν πολέμου.

Ἐκάθισαν καὶ ἡ διακοπείσα συνδιάλεξις ἐπανεληφθῇ. Ὁμιλοῦν περὶ θεάτρων, περὶ νέων δραμάτων. Ὁ βαρόνος, ὅστις δὲν διετέλει πλέον ὑπὸ τὴν προηγουμένην ἐντύπωσιν, ὡμίλησε περὶ τῶν πραγμάτων τούτων καὶ ἰδίως περὶ τῶν ἠθοποιῶν ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων αὐτοὺς ἐντελῶς.

Ἐὰν δὲ δυσαρέστως διετέθη εὐρίσκων εἰς τὸν οἶκον τὸν κ. Πέδρο Κάστορα, τοὺς κυρίους Βιολαῖν καὶ Μωριέν, ἔτι μᾶλλον ἐξεπλάγη ἀκούσας τὸν ὑπηρετὴν ἀναγγέλλοντα τὸν κ. Ραοὺλ Δεσιμαζὶ.

Ὁ υἱὸς του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Πέδρου Κάστορα! Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Βεβαίως δὲν ἠπατήθη ὑπὲρ τις συνωμοσία.

Μεταβάς εἰς συνάντησιν τοῦ υἱοῦ του εἶπεν αὐτῷ ἀποτόμως.

— Ραοὺλ, πῶς ἦλθες ἐδῶ;

Ὁ Πέδρο δὲν ἀφῆκεν εἰς τὸν νεανίαν τὸν καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὁ κ. Ραοὺλ Δεσιμαζὶ εἶναι ἐνταῦθα, εἶπεν, ἐπεὶ δὴ